

《青少年注音读物》

雷锋的故事

LEI FENG DE GUSHI

连环画出版社

青少年注音读物

雷锋的故事

LEI FENG DE GUSHI

编 著:李 娟
绘 画:王建政

连环画出版社

责任编辑:杨 柳

编 著:李 娟

绘 画:王建政

设计制作:燕泰候鸟工作室

出版发行:连环画出版社

(邮编 100735 北京北总布胡同 32 号)

印 刷:三河天利华印刷装订有限公司

经 销:新华书店

开 本:880 毫米×1230 毫米 1/32 印张 6

版 次:2006 年 1 月第 1 版第 1 次印刷

ISBN 7-5056-0696-4

印 数:1-7000

定 价:8.80 元

目录

苦难的童年	1
手背上的伤疤	8
少年战士	17
我上学了	24
一颗螺丝钉	31
为人民服务	39
拖拉机手的理想	46
火红的青春	54
我要参军!	62
投手榴弹的小个子	71
“二线”演员	79
汽车迷	87

暴风雨中的歌声	95
破袜子和新军装	102
治病的秘方	110
“傻子”精神	119
我把党来比母亲	127
火车上的笑声	135
我只是个普通人	142
我们一起学!	150
车队历险记	158
一块锅巴	165
有意义的节日	172
雷锋永远活在我们心中	179

kǔ nàn de tóng nián 苦难的童年

nián yuè rì yí ge yīng ér zài hù nán cháng shā yí
1940年12月8日，一个婴儿在湖南长沙一个农村呱呱坠地了。这个孩子长得很壮实，kū shēng hóng liàng zài dōng tiān yīn lěng cháo shī de kōng qì lǐ chuán de hěn yuǎn kě shì tā de chū shēng dài lái de xǐ yuè bìng méi yǒu jiāng jiā lǐ chóu kǔ de qì fēn chōng dàn duō shǎo
哭声洪亮，在冬天阴冷潮湿的空气里传得很远。可是，他的出生带来的喜悦并没有将家里愁苦的气氛冲淡多少。

tā men yí jiā sì kǒu zhù zài liǎng jiān pò pò làn làn de máo cǎo wū
他们一家四口住在两间破破烂烂的茅草屋里。zhèng shì hán dōng shí jié lěng fēng bù duàn de cóng mén fēng lǐ guàn jìn lái mā ma kàn zhe zhè ge nán hái tā chóu de shuō āi!
正是寒冬时节，冷风不断地从门缝里灌进来。妈妈看着这个男孩，发愁地说：“唉！hái zi shēng zài zhè ge jiā lǐ nǐ pà shì shòu kǔ lái le。”孩子
孩子，生在这个家里，你怕是受苦来了。”孩子de fù qin kàn shēng le ge pàng ér zi xīn lǐ yě tǐng gāo xìng kě shì
的父亲看生了个胖儿子，心里也挺高兴。可是yí xiǎng dào zū zi hái méi huán shàng shēng le zhè ge hái zi jiā lǐ
一想到租子还没还上，生了这个孩子，家里yòu duō le yí zhāng zuǐ chī fàn jiù bù yóu de yòu tàn le kǒu qì gāng
又多了一张嘴吃饭，就不由得又叹了口气。刚chū shēng de hái zi nǎ lǐ zhī dào dà rén de fán nǎo hé dān yōu tā
出生的孩子哪里知道大人的烦恼和担忧？他gāng gāng lái dào zhè ge shì jiè shàng yǎn jīng hái méi yǒu zhēng kāi ne
刚刚来到这个世界上，眼睛还没有睁开呢，zhǐ shì wā wā de kū zhe
只是哇哇地哭着。

zhè ge hái zi jiù shì léi fēng yīn wèi chū shēng zài nóng lì de
这个孩子，就是雷锋。因为出生在农历的

gēng chén nián tā rǔ míng jiù jiào gēng yá zǐ
庚辰年，他乳名就叫庚伢子。

cóng gū gū zhuī dì nà yí kè qǐ gēng yá zǐ kǔ nán de tóng nián
从呱呱坠地那一刻起，庚伢子苦难的童年
jiù kāi shǐ le yé ye shì xīn xīn kǔ kǔ gàn le yí bèi zǐ nóng huó de
就开始了。爷爷是辛辛苦苦干了一辈子农活的
lǎo diàn nóng lèi sǐ lèi huó yí nián dào tóu hái shì jiāo bu shàng dì zhǔ
老佃农，累死累活，一年到头还是交不上地主
de zū zi lǎo rén lǎo lèi guò dù dé le bìng yòu méi yǒu qián yī zhì
的租子。老人劳累过度，得了病又没有钱医治，
yì zhì wò chuáng bù qǐ gēng yá zǐ gāng gāng xué huì jiào yé ye de
一直卧床不起。庚伢子刚刚学会叫爷爷的
nà nián dōng tiān lǎo rén de bìng qíng gèng jiā yán zhòng le jiā shàng dì
那年冬天，老人的病情更加严重了。加上地
zhǔ tán sì gǔn zǐ lái jiā lǐ pīn mìng bī zhài bìng zhòng de lǎo rén yòu
主谭四滚子来家里拼命逼债，病重的老人又
qì yòu jí zài nián guān shí lí kāi le rén shì
气又急，在年关时离开了人世。

ān zàng le yé ye gēng yá zǐ de fù qín léi míng liàng jiān shàng
安葬了爷爷，庚伢子的父亲雷明亮肩上
de dàn zi gèng zhòng le wèi le yǎng jiā hú kǒu tā qù cháng shā de
的担子更重了。为了养家糊口，他去长沙的
yì jiā yán hào dāng le tiāo fū kě shì yǒu yí cì tā bèi guó mín dǎng
一家盐号当了挑夫。可是，有一次他被国民党
táo bīng dǎ shāng le zhǐ hǎo huí jiā yǎng shāng shāng shì gāng gāng hǎo
逃兵打伤了，只好回家养伤。伤势刚刚好
xiē wèi le jiā lǐ rén néng yǒu yí kǒu fàn chí tā yòu xiǎng zài chū qu
些，为了家里人能有一口饭吃，他又想再出去
mài kǔ lì bù xīng de shì tā yù shàng le rì běn bīng rì běn bīng
卖苦力。不幸的是，他遇上了日本兵。日本兵
bī zhe tā qù rì běn jūn duì lǐ miàn dāng tiāo fū kě shì tā zěn me shě
逼着他去日本军队里面当挑夫，可是他怎么舍
de xià jiā lǐ de qī zǐ hé hái zài chī nǎi de hái zǐ a háo wú rén
得下家里的妻子和还在吃奶的孩子啊！毫无人
xìng de rì běn bīng duì tā yì dùn dú dǎ shǐ tā shòu le fēi cháng yán
性的日本兵对他一顿毒打，使他受了非常严
zhòng de nèi shāng tù xiě bù zhǐ yí ge yuè zhǐ hòu fù qín yě hán
重的内伤，吐血不止。一个月之后，父亲也含

hèn qù shì le zhè shí gēng yá zǐ de xiǎo dì dì hái zài mā ma de
恨去世了。这时，庚伢子的小弟弟还在妈妈的
dù zǐ lǐ méi chū shì
肚子里没出世。

gēng yá zǐ yǒu yí ge gē ge cái suì jiù jìn le gōng chǎng
庚伢子有一个哥哥，才12岁就进了工厂
dāng tóng gōng xiǎo xiǎo de hái zǐ bèi lǎo bǎn dāng zuò niú mǎ yí yàng shǐ
当童工。小小的孩子被老板当作牛马一样使
huan tā měi tiān chī bù shàng yí dùn bǎo fàn rén shòu de zhǐ yǒu yí bǎ
唤，他每天吃不上一顿饱饭，人瘦得只有一把
gǔ tóu kě jiù shì zhè yí bǎ gǔ tóu cán rěn de lǎo bǎn jū rán yě yào
骨头。可就是这一把骨头，残忍的老板居然也要
zhā chū yóu lái bī zhe tā méi rì méi yè de gàn huó bù jiǔ tā jiù dé
榨出油来，逼着他没日没夜地干活。不久他就得
le fèi jié hé jiā shàng láo lèi zài gàn huó de shí hòu lèi hūn zài jī
了肺结核，加上劳累，在干活的时候累昏在机
qì páng yà shāng le shǒu lǎo bǎn de xīn xiàng bīng yí yàng lěng jiāng
器旁，轧伤了手。老板的心像冰一样冷，将
tā yí jiǎo tī chū mén wài jiù bù zài lǐ huì le zhè ge kě lián de hái
他一脚踢出门外，就不再理会了。这个可怜的孩子
zì huí jiā méi duō jiǔ yě sǐ le
回家没多久，也死了。

jiē lián shī qù le zhàng fu hé yí ge ér zǐ gēng yá zǐ de mǔ
接连失去了丈夫和一个儿子，庚伢子的母
qīn bēi tòng yù jué tiān tiān yǐ lèi xǐ miàn méi xiǎng dào yòu xuě shàng
亲悲痛欲绝，天天以泪洗面。没想到又雪上
jiā shuāng gēng yá zǐ de xiǎo dì dì zhōng yú méi néng áo guo jī è
加霜，庚伢子的小弟弟终于没能熬过饥饿，
hái bú dào liǎng suì jiù è sǐ zài mā ma de huái lǐ
还不到两岁，就饿死在妈妈的怀里。

jiā lǐ de tiān tā le yí lián chuān de dǎ jī shǐ mā ma jī hū
家里的天塌了，一连串的打击使妈妈几乎
shī qù le huó xià qu de yǒng qì kě shì hái déi zhēng zhá zhe huó xià
失去了活下去的勇气。可是，还得挣扎着活下
qu a gēng yá zǐ hái xiǎo rēng xià tā yí ge rén zěn me bàn dào
去啊！庚伢子还小，扔下他一个人怎么办？到
zuì hòu bù yě shì sǐ lù yí tiáo ma mā ma yǎo yǎo yá bào zhe gēng
最后不也是死路一条吗？妈妈咬咬牙，抱着庚

yá zi zhè ge wéi yī de qīn rén liú zhe yǎn lèi shuō èr a yī
 庚伢子这个惟一的亲人，流着眼泪说：“儿啊，以
 hòu zhǐ yǒu mā ma yī ge rén téng nǐ le
 后只有妈妈一个人疼你了。”

jiā lǐ qióng de jiē bù kāi guō mā ma wèi le yǎng huó gēng yá
 家里穷得揭不开锅，妈妈为了养活庚伢
 zi dào dì zhǔ jiā zuò le yōng rén dì zhǔ de xīn bú shì ròu zhǎng
 子，到地主家做了佣人。地主的心不是肉长
 de duì yōng rén suí yì dǎ mǎ cháng cháng bǎ tā dǎ de xiān xuè zhí
 的，对佣人随意打骂，常常把她打得鲜血直
 liú mā ma shòu le wēi qu méi yǒu dì fāng sù shuō zhǐ néng pǎo dào
 流。妈妈受了委屈，没有地方诉说，只能跑到
 zhàng fu de fén qián dà kū yī cháng huò zhě bēi zhe hái zǐ àn zì chuí
 丈夫的坟前大哭一场，或者背着孩子暗自垂
 lèi yǒu yī tiān gèng jiā cán kù de shì qing zhōng yú fā shēng le dì
 泪。有一天，更加残酷的事情终于发生了，地
 zhǔ jiā de shǎo dòng jiā zāo tà le tā mā ma yòu xiū yòu hèn pǎo chū
 主家的少东家糟蹋了她。妈妈又羞又恨，跑出
 le dì zhǔ jiā
 了地主家。

gēng yá zi nián jì suī xiǎo dàn què hěn dòng shì jiàn mā ma kū
 庚伢子年纪虽小，但却很懂事，见妈妈哭，
 zǒng xiǎng yào ān wèi tā zhōng qiū jié de bàng wǎn mā ma dú zì zuò
 总想要安慰她。中秋节的傍晚，妈妈独自坐
 zài lěng bīng bīng de chuáng shàng yī jù huà yě bù shuō zhǐ shì liú yǎn
 在冷冰冰的床上，一句话也不说，只是流眼
 lèi gēng yá zi è le qù zhǎo mā ma kàn jiàn mā ma zài kū jiù
 泪。庚伢子饿了，去找妈妈，看见妈妈在哭，就
 gǎn kuài pǎo guo qu shuō mā nǐ zěn me le
 赶快跑过去说：“妈，你怎么了？”

mā ma bù shuō huà zhǐ shì bǎ tā jǐn jǐn de lóu zài huái lǐ kū
 妈妈不說話，只是把他紧紧地搂在怀里，哭
 de gèng jiā lì hai le tā de yǎn lèi yī chuàn yī chuàn de luò xià
 得更加厉害了。她的眼泪一串一串地落下
 lái zhān shī le gēng yá zi de tóu hé liǎn kàn zhe mā ma kū gēng
 来，沾湿了庚伢子的头和脸。看着妈妈哭，庚
 yá zi yě rěn bu zhù kū qǐ lái yī biān kū yī biān shuō mā mā
 伢子也忍不住哭起来，一边哭一边说：“妈，妈，

nǐ bié kū děng wǒ zhǎng dà le wǒ yǎng nǐ wǒ zhǎng dà le néng gàn
你 别 哭，等 我 长 大 了 我 养 你！我 长 大 了 能 干
huó zán men jiù néng chī shàng bǎo fàn le mā mā ma shòu xuē
活，咱 们 就 能 吃 上 饱 饭 了，妈 ” 妈 妈 瘦 削
de jiān bǎng dòu de xiàng fēng lì de shù yè yí yàng kū shēng lì chōng
的 肩 膀 抖 得 像 风 里 的 树 叶 一 样，哭 声 里 充
mǎn le yuàn hèn xīn suān hé wēi qu
满 了 怨 恨、辛 酸 和 委 屈。

guò le yí zhèn mā ma bù kū le tā mǒ gān zì jǐ liǎn shàng
过 了 一 阵，妈 妈 不 哭 了，她 抹 干 自 己 脸 上
de yǎn lèi yòu cā cā gēng yá zǐ de xiǎo liǎn dàn qù dǎ le yí pén
的 眼 泪，又 擦 擦 庚 伢 子 的 小 脸 蛋，去 打 了 一 盆
qīng shuǐ guò lái lái mā ma zài gěi nǐ xǐ yí cì liǎn yòu
清 水 过 来。“来，妈 妈 再 给 你 洗 一 次 脸 ” 又
yǒu yí chuàn lèi zhū cóng tā liǎn shàng huá luò diào jìn qīng shuǐ lǐ gēng
有 一 串 泪 珠 从 她 脸 上 滑 落，掉 进 清 水 里。庚
yá zǐ tīng huà de kào zài mā ma de huái lǐ ràng mā ma gěi tā xǐ
伢 子 听 话 地 靠 在 妈 妈 的 怀 里，让 妈 妈 给 他 洗
liǎn mā ma bǎ tā de liǎn xǐ gān jìng le yòu lā qǐ tā de xiǎo shǒu
脸。妈 妈 把 他 的 脸 洗 干 净 了，又 拉 起 他 的 小 手。
gēng yá zǐ shēn chū shǒu yào mǒ diào mā ma de yǎn lèi mā ma bǎ tā
庚 伢 子 伸 出 手，要 抹 掉 妈 妈 的 眼 泪，妈 妈 把 他
de shǒu èn zhù rèn zhēn de xǐ zhe xǐ le hǎo jiǔ hǎo jiǔ mā ma de
的 手 摁 住，认 真 地 洗 着。洗 了 好 久 好 久，妈 妈 的
yǎn lèi hái zài yí dī yí dī de luò jìn zhè pén shuǐ lǐ
眼 泪 还 在 一 滴 一 滴 地 落 进 这 盆 水 里。

tiān kuài hēi le wū zi yīn lěng yīn lěng de mā ma tuō xià shēn
天 快 黑 了，屋 子 阴 冷 阴 冷 的。妈 妈 脱 下 身
shàng pò jiù de yī fu gěi gēng yá zǐ chuān shàng shuō hái zi
上 破 旧 的 衣 服，给 庚 伢 子 穿 上，说：“孩 子，
lěng ba chuān shàng zhè jiàn yī fu yǐ hòu shǎo ái diǎn dòng wǒ kǔ
冷 吧？穿 上 这 件 衣 服，以 后 少 挨 点 冻。我 苦
mìng de hái zi mā ma yòu kū le guò le yí huì er mā ma
命 的 孩 子 ” 妈 妈 又 哭 了。过 了 一 会 儿，妈 妈
bǎ tā lǐng chū mén tuō fù gěi běn jiā de liù nǚ nai zhào kàn zì jǐ
把 他 领 出 门，托 付 给 本 家 的 六 奶 奶 照 看，自 己
zhuǎn shēn huí le jiā
转 身 回 了 家。

mā ma yí bù yí huí tóu de zǒu chū liù nǚ nai jiā , huí dào wū zi
妈妈一步一回头地走出六奶奶家，回到屋子
lǐ , zài fáng liáng shàng guà qǐ le shéng zi
里，在房梁上挂起了绳子……

gēng yá zi huí jiā le , kě shì mā ma zài yě bù néng gēn tā
庚伢子回家了，可是，妈妈再也不能跟他
shuō huà le , zài yě bù néng gěi tā zhǎo chī de le , zài yě bù néng gěi
说话了，再也不能给他找吃的了，再也不能给
tā xǐ liǎn le 。 gēng yá zi jǐn jǐn de bào zhe mā ma de tuǐ , dà shēng
他洗脸了。庚伢子紧紧地抱着妈妈的腿，大声
de kū a hǎn a , tā de sǎng zi shā yǎ le , tā kū de lèi le mā
地哭啊喊啊。他的嗓子沙哑了，他哭得累了，妈
ma yě yí dòng bù dòng , bù dā ying tā yí jù huà
妈也一动不动，不答应他一句话。

mā ma mā ma
“妈妈……妈妈……”

mā nǐ zěn me bù shuō huà a mā ma
“妈……你怎么不说话啊！妈妈……”

mā ma mā nǐ zěn me le mā
“妈妈……妈……你怎么了！妈……”

gēng yá zi shēn shàng chuān zhe mā ma liú xià de yī fu , tā pīn
庚伢子身上穿着妈妈留下的衣服，他拼
mìng yáo huàng mā ma de shēn tǐ , pīn mìng hǎn zhe , tā de liǎn dàn bèi
命摇晃妈妈的身体，拼命喊着，他的脸蛋被
bí tǐ yǎn lèi nòng huā le , kě shì mā ma zài yě bù huì dā ying tā
鼻涕眼泪弄花了，可是妈妈再也不会答应他
le 。 dài zhe tā tǐ wēn de yī fu hái chuān zài hái zi shēn shàng , tā
了。带着她体温的衣服还穿在孩子身上，她
de shēn tǐ , què yǐ jīng màn màn de biàn liáng le
的身体，却已经慢慢地变凉了……

gēng yá zi bù zhī dào , kǔ mìng de mā ma yǐ jīng dài zhe fèn hèn
庚伢子不知道，苦命的妈妈已经带着愤恨
hé qū rǔ rēng xià le tā , zǒu le , zhè ge jiā chè dǐ sǎn le
和屈辱扔下了他，走了。这个家彻底散了。

shǒu bèi shàng de shāng bā

手背上的伤疤

hǎo duān duān de yí ge jiā jiù shèng xià gēng yá zǐ yí ge rén
好端端的一个家，就剩下庚伢子一个人le tā chéng le wú yī wú kào de gū ér zhè shí tā zhǐ yǒu 7
了，他成了无依无靠的孤儿。这时，他只有7
suì suì dà de hái zǐ shī qù le shuāng qīn zěn me shēng huó a
岁。7岁大的孩子失去了双亲，怎么生活啊？xiāng qīn men kě lián zhè ge kǔ mìng de hái zǐ yě huì shí bù shí gěi tā
乡亲们可怜这个苦命的孩子，也会时不时给他
sòng diǎn er chī de chuān de qù kě shì nà shí hòu shéi jiā shēng huó
送点儿吃的穿的去。可是，那时候谁家生活
dōu bù róng yì yí jiā lǎo xiǎo jǐ zhāng zuǐ yào chī fàn shí zài bāng
都不容易，一家老小，几张嘴要吃饭，实在帮
bù liǎo zhè ge hái zǐ duō shǎo
不了这个孩子多少。yí tiān gēng yá zǐ zhèng zài wài miàn jiǎn pò làn tū rán xià qǐ
一天，庚伢子正在外面捡破烂，突然下起le dà yǔ yǔ diǎn bǐ dòu zǐ hái dà pā pā pā bǎ tā de jiān bǎng
了大雨。雨点比豆子还大，啪啪啪把他的肩膀
hé nǎo dai zā de shēng tòng tā gǎn kuài pǎo dào yí kē dà shù xià duǒ
和脑袋砸得生痛。他赶快跑到一棵大树下躲
yǔ yī fu hái shì lín shī le tā bào zhe jiān bǎng sè sè fā dǒu zuǐ
雨，衣服还是淋湿了，他抱着肩膀瑟瑟发抖，嘴
chún zhí duō suo dà yǔ huā huā de xià zhe tā yòu è yòu hài pà rěn
唇直哆嗦。大雨哗哗地下着，他又饿又害怕，忍
bu zhù dà shēng kū qǐ lái yuè kū yuè shāng xīn yǎn lèi hùn zhe yǔ shuǐ
不住大声哭起来，越哭越伤心，眼泪混着雨水
zài liǎn shàng tǎng xià lái yǔ tíng le gēng yá zǐ de yǎn lèi hái méi yǒu
在脸上淌下来。雨停了，庚伢子的眼泪还没有
zhǐ zhù xiǎng qǐ le qù shì de mā ma tā de xīn lǐ xiàng yǒu chóng
止住，想起了去世的妈妈，他的心里像有虫
zi zài yǎo yí yàng téng jí le
子在咬一样，疼极了。

běn jiā de liù nǚ nai kàn dào le zài shù dī xià quán suō chéng yī
本家的六奶奶看到了在树底下蜷缩成一
tuán shāng xīn de kū ge bù tíng de gēng yá zi bù yóu de lǎo lèi
团、伤心地哭个不停。庚伢子，不由得老泪
zòng héng kuài dào dōng tiān le zhè hái zi yī ge rén zěn me guò de liǎo
纵横。快到冬天了，这孩子一个人怎么过得了
dōng a tā kuài bù zǒu guo qu lā qǐ zhè ge kǔ hái zi shuō
冬啊。她快步走过去，拉起这个苦孩子，说：
gēng yá zi gēn wǒ zǒu zhǐ yào yǒu wǒ yī kǒu chī de jiù è bù
“庚伢子，跟我走，只要有我一口吃的，就饿不
zháo nǐ gēng yá zi jǐn jǐn zhuā zhù liù nǚ nai wēn nuǎn de shǒu gēn
着你！”庚伢子紧紧抓住六奶奶温暖的手，跟
zhe tā huí jiā le
着她回家了。

gēng yá zi yòu yǒu le yī ge jiā tā chéng le liù nǚ nai jiā
庚伢子又有了一个家，他成了六奶奶家
de yī yuán kě shì liù nǚ nai jiā de rì zi yě guò de jǐn bā bā
的一员。可是六奶奶家的日子也过得紧巴巴
de cháng cháng shì chī le shàng dùn méi xià dùn xiàn zài yòu tiān le
的，常常是吃了上顿没下顿。现在又添了
zhè me yī ge gàn bù liǎo shén me huó jì de hái zi jiù gèng jiā nán
这么一个干不了什么活计的孩子，就更加难
áo le liù nǚ nai jiā de rén dōu fēi cháng shàn liáng cóng bù rěn xīn
熬了。六奶奶家的人都非常善良，从不忍心
ràng zhè ge hái zi zài duō shòu yī diǎn er kǔ gēng yá zi yě shì ge
让这个孩子再多受一点儿苦。庚伢子也是个
jī líng dòng shì de hái zi nián jì xiǎo gàn bù liǎo shén me zhòng
机灵懂事的的孩子，年纪小，干不了什么重
huó tā jiù pǎo qián pǎo hòu de zuò yī xiē zá huó tā dù zi è le
活，他就跑前跑后的做一些杂活。他肚子饿了
yě qiáng rěn zhe bù kēng shēng bǎ chī de liú gěi liù nǚ nai jiā de
也强忍着不吭声，把吃的留给六奶奶家的
dì dì mèi mei
弟弟妹妹。

yī tiān tā kàn jiàn zào tái qián de chái huǒ kuài méi le jiù yuē le
一天，他看见灶台前的柴火快没了，就约了
jǐ ge xiǎo huǒ bàn qù shān shàng shí chái huǒ kě shì shí le bàn tiān cái
几个小伙伴去山上拾柴火。可是拾了半天，才

jiǎn dào jǐ ge yòu xì yòu duǎn de shù zhī gēng yá zi tái tóu kàn kan hòu
 捡到几个又细又短的树枝。庚伢子抬头看看后
 shān shuō zán men bù rú qù shān shàng dǎ chái ba nà er chái huǒ
 山，说：“咱们不如去山上打柴吧，那儿柴火
 kě duō ne
 可多呢！”

xiǎo huǒ bàn men yě xiǎng qù dǎ chái zhǐ shì xīn lǐ yǒu diǎn er
 小伙伴们也想去打柴，只是心里有点儿
 pà shuō kě bù gǎn qù nǐ bù zhī dao ma nà zuò shān shì xú
 怕，说：“可不敢去！你不知道吗？那座山是徐
 mǎn liào zi jiā de jiù shì nà ge dà dì zhǔ a jiù shì jiù shì
 满料子家的，就是那个大地主啊！”“就是就是，
 lǎo dì zhǔ kě xiōng le tā lǎo po bǐ tā hái xiōng tā shuō shéi kǎn le
 老地主可凶了，他老婆比他还凶！她说谁砍了
 shān shàng de chái tā jiù duò diào shéi de shǒu
 山上的柴，她就踩掉谁的手！”

gēng yá zi yě yǒu diǎn er pà le kě shì zhuǎn niàn yì xiǎng yào
 庚伢子也有点儿怕了，可是转念一想，要
 shì bù dǎ chái liù nǎi nai jiā lián fàn dōu zuò bù liǎo yú shì jiù dà
 是不打柴，六奶奶家连饭都做不了。于是就大
 shēng shuō bié pà tā tā shì xià hu rén de
 声说：“别怕她！她是吓唬人的！”

xiǎo huǒ bàn men yě xiǎng dǎ chái huí jiā yóu yù le yí huì er
 小伙伴们也想打柴回家，犹豫了一会儿，
 yě gēn zhe gēng yá zi yì qǐ shàng le hòu shān shān shàng zhǎng mǎn le
 也跟着庚伢子一起上了后山。山上长满了
 xiǎo shù yì cóng yì cóng de tā men shí le yì xiē gān chái yòu xiǎng
 小树，一丛一丛的。他们拾了一些干柴，又想
 kǎn yì xiē huí qù liú zhe shāo zhèng máng zhe kǎn chái ne dì zhǔ pó
 砍一些回去留着烧。正忙着砍柴呢，地主婆
 bù zhī zěn me zhī dao le yǒu rén zài hòu shān kǎn chái nù qì chōng chōng
 不知怎么知道了有人在后山砍柴，怒气冲冲
 de pǎo shàng lái le
 地跑上来了。

ā kuài pǎo xiǎo huǒ bàn men xià huài le
 “啊，快跑！”小伙伴们吓坏了。

dì zhǔ pó dǔ zhù le tā men de qù lù hái bǎ tā men bǎng hǎo
 地主婆堵住了他们的去路，还把他們绑好

de chái he yí xià zǐ xiān fān le shuō shéi gǎn zǒu shéi kǎn le wó
的柴禾一下子掀翻了，说：“谁敢走？谁砍了我
de chái wǒ jiù rǎo bù liǎo tā
的柴，我就饶不了他！”

gēng yá zǐ qì jí le ná kǎn chái dāo zhǐ zhe tā dà shēng
庚伢子气极了，拿砍柴刀指着她，大声
shuō hēng shù shì zì jǐ zhǎng de yòu bú shì nǐ jiā de wèi shén
说：“哼！树是自己长的，又不是你家的，为什
me bú ràng qióng rén kǎn
么不让穷人砍？”

hǎo a nǐ zhè ge xiǎo duǎn mìng guǐ zuǐ ba hái yìng dì zhǔ
“好啊，你这个小短命鬼！嘴巴还硬？”地主
pó yì bǎ qiǎng guò gēng yá zǐ shǒu lǐ de chái dāo cháo tā kǎn qù
婆一把抢过庚伢子手里的柴刀，朝他砍去。
gēng yá zǐ shí qǐ biǎn dān dī dǎng zhe jiào xiǎo huǒ bàn men kuài pǎo
庚伢子拾起扁担抵挡着，叫小伙伴们快跑，
dì zhǔ pó sā yě la
地主婆撒野啦！

dì zhǔ pó kuài yào qì fēng le pīn mìng de zhuī gǎn gēng yá zǐ
地主婆快要气疯了，拼命地追赶庚伢子。
jiàn tā ná chái dāo kǎn xiàng zì jǐ gēng yá zǐ shēn chū shǒu qù dǎng
见她拿柴刀砍向自己，庚伢子伸出手去挡，
zhī jué de shǒu shàng yí zhèn jù tòng yǎn qián fā hēi tā měng de yí
只觉得手上一阵剧痛，眼前发黑。他猛地一
xià yòng nǎo dai zhuàng dǎo le zhè ge xiōng cán de lǎo yāo pó diē diē
下用脑袋撞倒了这个凶残的老妖婆，跌跌
zhuàng zhuàng de pǎo xià shān lái
撞撞地跑下山来。

huí dào jiā liù nǎi nai yí kàn gēng yá zǐ de shǒu ā quán
回到家，六奶奶一看庚伢子的手，啊，全
shì xuè nǎi nai xīn téng jí le shuō gēng yá zǐ téng bù
是血！奶奶心疼极了，说：“庚伢子，疼不
téng tā jué jiàng de shuō bù téng nǎi nai děng yǒu yí tiān
疼？”他倔强地说：“不疼，奶奶。等有一天
wǒ yí dìng yào bào chóu nǎi nai bǎ tā shǒu shàng de xiān xuè qīng
我一定要报仇！”奶奶把他手上的鲜血轻
qīng cā gān jìng shāng kǒu lǐ hái shì yǒu xuè bù duàn de shèn chū
轻擦干净，伤口里还是有血不断地渗出